

mange af dem, som vi burde have hjulpet – og derfor vil vi ved afstemningen her sidst på dagen stemme imod finansloven for at markere vores afstandtagen fra det forlig, man har lavet.

Formanden:

Jeg vil allerede nu meddele, at omkring kl. 18 vil jeg dekretere en times middagspause.

Kim Behnke (FP):

For fire et halvt år siden – den 15. juli 1990 – blev der i dagbladet Jyllands-Posten bragt en helsides artikel under overskriften »Z de tror, vi er enige«. Artiklens hovedbudskab var, at når Fremskridtspartiet har sagt nogle ting i Folketinget eller i den offentlige debat, så er der ingen, der tør sige, at det er korrekt, af frygt for at blive hængt ud for at være Fremskridtsfolk.

Den daværende socialminister, Aase Olesen, sagde liged – meget apropos den debat, vi har haft tidligere i dag – at hun ikke ville kritisere forhold i udlændingeloven af frygt for at blive beskyldt for at føre Fremskridtspolitik. Senere i samme artikel fremgår det, at den daværende økonomiminister, nuværende udenrigsminister Niels Helveg Petersen, direkte fastslår, at de gamle partiers frygt for at blive slået i hartkorn med det yderste højre siden 1973 har kostet det danske samfund præcis 300 mia. kr.

Hvordan er det så gået siden da? Ja, siden hin juli i 1990 har det været sådan, at på en lang række områder er partierne i Folketinget på trods af den erkendelse fortsat med at fravælge den mulighed at støtte en række af de gode og fornuftige forslag, som bliver fremsat af Fremskridtspartiet.

Den finanslov, der skal stemmes om om føje timer, er jo en skændsel. Det er en skændsel, at man nok en gang går ud til den danske befolkning og uden at rødme fortæller dem, at man har tænkt sig også i 1995 at bruge så mange flere penge, end der kommer ind, og at der er et underskud i størrelsesordenen 40 mia. kr.

Hvis man var ærlig, hvis man ville stå ved den politik, man har, så gik man ud og fortalte hver dansk familie, at de burde ryste op med 32.000 kr. ekstra i skat næste år. Men det er der selvfølgelig ikke nogen der tør, for i samme øjeblik den sandhed gik op for den danske befolkning, kunne det jo godt være, at der ved kommende valg ville blive sat ganske andre politikere i Folketinget. I stedet låner man pengene og bilder befolkningen ind, at det er der ikke noget problem i.

Men hvor længe vil den danske befolkning blive ved med at affinde sig med at blive ført bag lyset på den måde? Ja, det er et spørgsmål, som kun fremtiden kan bringe svar på.

I hvert fald har man efterhånden lært, hvilke redskaber man skal bruge for at holde befolkningen i et jerngreb. Det seneste eksempel er orlovsordningerne. For to år siden var der ingen i Danmark, der kendte noget som helst til begrebet orlovsordninger; for to år siden var der ingen, der kunne drømme om, at de skulle have forlænget deres barselorlov med yderligere orlov; for to år siden var der ingen, der drømte om, at de skulle være på statsbetalt ferie, eller at de skulle rende rundt i Skotland og spille på sækkepibe, mens den danske stat betaler for, at de muntrer sig med det.

Men så vedtager man i Folketinget, at der skal indføres orlovsordninger, og lige så snart der i forbindelse med finanslovaftalen bliver justeret en lille smule på de orlovsordninger, så kommer hylekoret, som meddeler, at man ødelægger det danske velfærdssamfund, hvis man fratager folk disse vel erhvervede rettigheder. Og det vidner om – det burde være en lærestreg for alle politikere i Folketinget – at lige så snart man har givet befolkningen nogle nye velfærdsgoder, er det umuligt at tage dem fra den igen, uden at det giver hyl og skrig.

Og det har befolkningen jo god grund til, for den ved, at det virker at hyle og skrig. Der er altid nogle politikere i Folketinget, som er parat til at ryste på hånden og lade være med at gennemføre den nødvendige politik, politikere, som er parat til at bøje nakken og nok en gang bevilge pengene, for det er så nemt, eftersom alle de penge, man bevilger, er lånte midler.

Den nuværende regering praler af, at den er ved at have knækket arbejdsløshedskurven. De analyser, der er blevet gennemført i bl.a. Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg i den seneste tid, vidner om, at det knæk, der er sket, er et pseudoknæk. Ud over de mange – det har været nævnt så tit – de 70.000, som man fortsat regner med skal være på orlov, og som derfor altså ikke er kommet i arbejde, er hovedparten af de nye job, der er skabt, både i den offentlige og i den private sektor job med løntilskud.

Det vil altså sige, at det er usunde job, som kun eksisterer, fordi der bliver udbetalt stats-subsidier til at opretholde disse job, og derfor luller regeringen sig ind i en overbevisning om, at den har knækket arbejdsløshedskurven. Det har den ikke. Den har skabt en situation, hvor